

[Ministeren for skatter og afgifter]

der om de problemer, som de har haft med at skelne mellem renter af erhvervsgæld og renter af privat gæld.

Svar: Ifølge de vesttyske regler om indkomstbeskatning kan renter af gæld, der kan henføres til en i lovgivningen anført indtægtsart, fradrages som driftsudgifter ved indkomstopgørelsen. Renter af gæld, der ikke kan henføres til en indtægtsart, har derimod som altovervejende hovedregel ikke kunnet fradrages siden 1974.

Afgørende for, om en renteudgift er fradragsberettiget eller ej, er således efter de vesttyske regler i princippet, hvorledes låneprovenuet anvendes, idet renter af lån til afholdelse af private udgifter som f.eks. udgifter til forbrugsgoder, uddannelse og ferie ikke længere kan fradrages. Renter på lån til anskaffelse af en ejerbolig kan kun fradrages op til et beløb svarende til lejeværdien af egen bolig.

Man har forelagt det vesttyske finansministerium følgende spørgsmål:

»Efter hvilke kriterier afgøres det, om et lån vedrører ejerboligen eller for eksempel en erhvervsvirksomhed, og har afgrænsningen heraf givet anledning til bevismæssige eller andre retlige eller praktiske vanskeligheder?«

Fra det vesttyske finansministerium er herpå modtaget følgende besvarelse:

»Efter afskaffelsen af gældsrentefradraget som særlig udgifter må de erhvervsmæssige bankkonti, særlige kontokurantkontiene, i forstærket grad kontrolleres med henblik på, om der også er bogført privat foranledigede gældsrenter på dem. Fra denne kontrol kunne man i praksis i stor udstrækning se bort indtil afskaffelsen af fradraget for gældsrenter som særlige udgifter, fordi fradraget for erhvervsudgifter indkomstskattemæssigt førte til samme resultat som fradraget for særlige udgifter og kontokurantkreditens mindstebeholdning og renterne erhvervsskattemæssigt blev henregnet til henholdsvis erhvervskapitalen og erhvervsudbyttet som varig gæld og renter af varig gæld. Afgrænsningen mellem erhvervsmæssigt og privat foranledigede gældsrenter medfører i praksis betydelige vanskeligheder. Således har for eksempel Bundesfinanzhof i en sag ved dom bestemt, at den erhvervsmæssigt foranledigede og dermed som erhvervsudgift fradragsberettigede

del af renteudgifterne i forbindelse med erhvervsmæssige kontokurantkreditter for et erhvervsforetagendes vedkommende, der konstaterer sin fortjeneste ved sammenhold af driftsindtægter og driftsudgifter, skal findes efter forholdet mellem de enkelte erhvervsmæssigt eller privat foranledigede betalinger, der har medført en forhøjelse af en allerede bestående kontokurantgæld eller en kontokurantgælds opståen. Behandlingen af andre arter af tilfælde er endnu genstand for løbende retssager.«

Kopi af svaret på tysk vedlægges.*)

Mogens Lykketoft

/ Kaj Lotz

*) Ikke optrykt her.

Spm. nr. S 1041

Til *indenrigsministeren* (3/9 84) af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvilken takst patienterne – ved en konflikt med praktiserende læger – skal betale til lægerne, og hvilken takst patienterne efterfølgende vil kunne få refunderet?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om lægerne i tilfælde af konflikt vil opkræve takster i overensstemmelse med den aftale, de har indgået med indenrigsministeren, eller om de vil opkræve takster i overensstemmelse med folketingets indgreb.

Det ønskes videre oplyst, om patienterne vil få refunderet det fulde beløb i det tilfælde, at lægerne opkræver en højere takst, end folketingets indgreb berettiger til, og om der vil kunne opstå en difference i patientens disfavør.

I forlængelse heraf anmodes ministeren om at tilkendegive, om en aftale, der indgås med tilbagevirkende kraft efter nogen tids konflikt og eventuelt giver praktiserende læger en bedre overenskomst end det af folketinget besluttede, vil sikre, at patienterne vil blive holdt ubetinget skadesløse.

Svar (11/9 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):